

Nr 9

Av herr **Mattsson m. fl.**, om viss ändring av sjukförsäkringslagens bestämmelser rörande ersättning för resa.

Enligt sjukförsäkringslagens bestämmelser utbetalas ersättning även då ersättningsbeloppen är av obetydlig storlek. Ersättning på grund av resa utbetalas sålunda även om kostnaden endast obetydligt överskrider gällande karensbelopp, vilket utgör 4 kronor, i de största städerna dock 5 kronor. Det senare beloppet sammanhänger med därstädes gällande rätt att fritt välja läkare.

I fråga om läkemedelsrabatteringen föreligger ett liknande förhållande. Prisnedsättning erhålles med 50 procent av den del av kostnaden som överstiger 3 kronor. Även de små och obetydliga rabatteringsbeloppen förorsakar emellertid samma administrativa arbete och kostnad som de större, när apoteken i sin tur skall uppbära ersättning för den lämnade prisnedsättningen.

Enligt vår mening föreligger i dessa fall inte rimliga proportioner mellan å ena sidan utbetalad ersättning respektive erhållen prisnedsättning och å andra sidan administrativ kostnad. Nämnas må att expeditionen av ett kassaärende i bank beräknas kosta 60 öre. Då administrationskostnaden för här berörda ärenden inte torde underskrida nämnda belopp, framstår det som rimligt att en nedre gräns för ersättningsbeloppens storlek fastställes, förslagsvis till en krona.

Denna gräns borde gälla för ersättning för resa och för läkemedelsrabatteringen var för sig. Emellertid har nyligen utredningsbetänkande med förslag till nya riktlinjer för läkemedelsrabatteringen avgivits. Proposition i ärendet är att vänta till årets riksdag. Av denna anledning avstår vi att i detta sammanhang framställa yrkande beträffande läkemedelsrabatteringen.

Här nämnda smärre ersättningsbelopp kan inte sägas vara motiverade av trängande sociala eller ekonomiska skäl. Om en nedre gräns för ersättningsbeloppens storlek fastställes, skulle vissa besparingar uppnås såväl genom minskade administrativa kostnader som genom minskad utbetalning av ersättning. De sålunda gjorda besparingarna skulle av sjukkassorna kunna användas för s. k. merprestation, d. v. s. för täckande av kostnader för efterbehandling och konvalescentvård. Täckandet av sådana kostnader torde genomgående vara mera socialt och ekonomiskt motiverat än nämnda smärre ersättningsbelopp.

Med hänvisning till vad som ovan anförts hemställer vi,

att riksdagen måtte besluta att ersättning för resa enligt lagen om allmän sjukförsäkring ej skall utgå om ersättningsbeloppet ej överskrider en krona, samt att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till här för erforderliga författningsändringar.

Stockholm den 14 januari 1960

T. V. Mattsson

Torsten Andersson

Sven E. Sundin